

Arrest

nr. 172 652 van 28 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 oktober 2013 waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan een verzoek tot verlenging van een machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 27 oktober 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Verzoekster werd op 17 augustus 2010 gemachtigd tot een voorlopig verblijf.

1.3. Het voorlopig verblijf werd verlengd op 7 september 2011 en 9 oktober 2012, telkens voor de duur van 12 maanden.

1.4. Verzoekster diende op 23 augustus 2013 een aanvraag in tot verlenging van het voorlopig verblijf.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 3 oktober 2013 een beslissing waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan een verzoek tot verlenging van een machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekster werd hiervan op 21 oktober 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"NAAM:

A.(...), M.(...) R.R. Nr: (0)(...)

Geboren te (...) op (...)

+ Kinderen:

A.(...), B.(...) R.R. Nr: (0)(...)

Geboren te (...) op (...)

P.(...), J.(...) R.R. Nr: (0)(...)

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

Adres: (...)

Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 23.08.2013 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, deel ik u mee dat, overeenkomstig artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) en art. 13 §3,2° van de wet van 15 december 1980, aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkene een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten heeft ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 27.10.2009. Dat dit verzoek door onze diensten op 17.08.2013 gegrond werd verklaard waarna betrokkene in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig van 17.09.2010 tot 20.09.2011, verlengd op datum van 30.09.2011 en 19.11.2012, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden(en):

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Uit het verslag van de arts-attaché dd. 01.10.2013 (zie gesloten omslag) blijkt dat "uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland."

"Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkene dient door uw diensten te worden ingehouden.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in vier onderscheiden middelen telkens de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging, van de motiveringsplicht en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster stelt in haar middelen het volgende:

“Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat een grondig onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de actuele medische en psychische toestand, eerder dan zomaar zonder enig diepgaand en persoonlijk onderzoek, zomaar afwijzend te gaan beslissen op basis van de argumentatie die ronduit tegenstrijdig is, minstens het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat uit het advies van de arts-attaché ondermeer blijkt dat een aanhoudende opvolging door een kindercardioloog als essentieel wordt vooropgesteld, doch anderzijds wordt gesteld dat de nodige zorgen beschikbaar zijn in het land van herkomst.

Dat door de arts-attaché werd vooropgesteld dat er in 2009 een operatie werd doorgevoerd aan het hart met een chirurgisch herstel van het ASD en het VSD.

Dat de opvolging van het kind van de verzoekster uiteraard het best gebeurd door de behandelende arts minstens artsen die toch minstens de taal van de medische verslagen die werden uitgevoerd, kunnen begrijpen.

Dat deze opvolging ook dient te gebeuren door voldoende gekwalificeerde personen en ook met voldoende hoogstaand materiaal.

Dat er geenszins dezelfde expertise voorhanden is in het land van herkomst van verzoekster, niet dezelfde infrastructuur, niet dezelfde behandelingsmogelijkheden.

Dat het onderzoek van de arts-attaché zich beperkt heeft tot een onderzoek van de situatie in de Russische Federatie, terwijl verzoekster afkomstig van Ingoesjetië en bovendien er ook geenszins in concreto wordt aangetoond waar het kind van de verzoekster kan opgevolgd worden.

Dat het in dit verband niet volstaat op algemene wijze de toestand van de gezondheidszorgen in het algemeen in de Russische Federatie te gaan beschrijven, waarvan elkeen weet dat deze totaal ondermaats is.

Dat heel concreet de opvolgingsmogelijkheden voor het kind van verzoekster met cardiologische problemen dienen onderzocht te worden, in Ingoesjetië en dus niet in Russische Federatie in het algemeen.

Idem voor wat betreft de toegankelijkheid, waarbij algemeen geweten is dat personen uit de Kaukasus-regio gediscrimineerd worden en geenszins eenzelfde behandeling kunnen genieten als etnische russen.

De arts-attaché dient ook zelf zijn verplichtingen terzake na te komen, en bij twijfel, of bij een gebrek aan voldoende informatie, ook zelf de nodige stappen te ondernemen teneinde bijkomende informatie te bekomen, wat hij niet gedaan heeft.

Hij heeft zich beperkt tot algemene beschouwingen van de algemene situatie.

Art. 9 TER VW vermeldt uitdrukkelijk dat de arts-attaché gebeurlijk zelf de nodige onderzoeken kan doen en gebeurlijk zelf een specialist kan inschakelen. Er kon ook altijd contact genomen worden met de behandelende artsen van het kind van verzoekster.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder één persoonlijk gesprek en eenzijdige assumpties, dan eensklaps, te gaan poneren er geen onmogelijkheid is om terug te keren naar het geboorteland terwijl er een veelheid aan argumenten voorliggen die het tegendeel aantonen. Deze assumptie is totaal verkeerdelijk in die zin dat thans de medische toestand wat betreft het cardiologisch probleem niet zomaar door de eerste de beste persoon kan opgevolgd worden.

Noch de arts-attaché noch de verwerende partij heeft op het moment van haar beslissing rekening gehouden met alle relevante elementen, weze alle medische verslagen bij het nemen van haar beslissing, en in de eerste plaats niet met de gespecialiseerde opvolging van de medische toestand van het kind van verzoekster.

Het is duidelijk dat onvoldoende zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd bij het nemen ervan door enkel te focussen op algemene opvolging voor Russische burgers in het algemeen.

Er is nooit het vereiste onderzoek naar de actuele toestand van het kind van verzoekster gebeurd, evenals de concrete beschikbaarheid en toegankelijkheid der vereiste opvolging, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn het één en ander zo nauwkeurig mogelijk te evalueren, zodat er manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM en de zorgvuldigheidsverplichting aan de orde is.

Verzoekende partij bekwam nooit enige beoordeling in concreto, toegespitst op het specifieke medisch probleem van haar kind.

Dit totaal gebrek aan allesomvattend grondig onderzoek van de specifieke toegankelijkheid en beschikbaarheid der medische zorgen vereist voor het kind van verzoekster door de arts van verwerende partij, doch integendeel het blijkbaar beperken van het onderzoek tot algemeenheden, heeft een beslissende negatieve invloed gehad op de uiteindelijke uitkomst van de beslissing.

Dat de beslissing behept is met schending van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekkende gevolgen voor verzoeker een grondig onderzoek doorvoert.

Door de aangestelde ambtenaar-geneesheer werd in zijn verslag dd. 01.10.2013 geen afdoende uitspraak gedaan betreffende de beschikbaarheid en toegankelijkheid van behandeling in het land van herkomst.

Dat de gevolgtrekkingen geenszins enige waarde kunnen hebben aangezien er nooit enig advies werd gegeven over de concrete behandelings- en opvolgingsmogelijkheden (zie hoger).

Als er geen concreet standpunt is ingenomen inzake de toegankelijkheid tot behandeling en de beschikbaarheid ervan, dan is het tevens niet mogelijk om te oordelen of er al dan niet een bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Door zomaar zonder enige concrete informatie toch standpunt in te nemen in die zin dat gesteld wordt dat er geen bezwaar bestaat tegen terugkeer, wordt het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel geschonden.

Het gemakkelijks halve aannemen dat er geen probleem meer zal zijn, en aan de andere kant stellen dat er wel mogelijkheden zullen zijn voor het kind van verzoekster in het land van herkomst zonder de behandelingsmogelijkheden en toegankelijkheid ervan in concreto te onderzoeken, ; houdt een manifeste schending in van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing druist in tegen art. 3 EVRM, art. 9 TER 2e lid VW en ontbeert elke draagkrachtige motivering.

Indien een correct grondig onderzoek zou gebeurd zijn naar de actuele medische toestand van het kind van verzoekster, en de vereisten die hierdoor gesteld worden, dan zou er vastgesteld zijn dat er wel degelijk sprake is van een ernstige en aanhoudende problematiek die behandeling en verblijfsmachtiging behoeft.

De keuze om dit niet te doen en zomaar af te wijzen heeft een beslissende invloed gehad.

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 01.10.2013.

Dat door de adviserend geneesheer ook geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de ingeroepen pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien de problemen van het kind van verzoekster nu juist van levensbelang zijn en in het verleden aanleiding gaven tot een operatie en een verblijfsmachtiging.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van het kind van de verzoekster, te stellen dat er wel geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoeker een neutraal gegeven zou zijn voor de ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van het kind van verzoekster aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van het kind van verzoekster, is er manifeste schending van art. 9 TER VW aan de orde aangezien deze argumentatie zonder meer niet in overweging werd genomen.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die geen enkele voldoende concrete uitspraak bevat over de derde hypothese voorzien in art. 9 TER VW

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd. 2005 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gratuité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

*Bovendien dient verwerende partij in concreto na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken.
Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.”*

3.2. Het eerste middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van de rechten van verdediging aangezien zij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze rechten zou schenden.

3.3. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden de vier door verzoekster aangevoerde middelen voor het overige hieronder gezamenlijk behandeld.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.”

Verzoekster werd voorlopig tot verblijf gemachtigd op grond van het door haar geschonden geachte artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarin het volgende wordt bepaald:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

3.8. Blijkens het administratief dossier werd verzoekster op grond van het medisch advies van 2 augustus 2010 gemachtigd tot een voorlopig verblijf omwille van de noodzakelijke opvolging door een kindercardioloog na een hartoperatie die haar ondertussen 6-jarig kind in november 2009 onderging. In dit medisch advies werd een verblijfsduur van een jaar vooropgesteld waarna de toestand opnieuw dient

te worden geëvalueerd. Verzoekster legde naar aanleiding van haar verzoek tot verlenging van het voorlopig verblijf van 23 augustus 2013 een aantal medische documenten neer, waaronder een standaard medisch getuigschrift van 12 augustus 2013 en een verslag van de kindercardioloog van 24 juli 2013. Uit deze stukken blijkt enerzijds dat de chirurgische ingreep destijds een mooi resultaat had en anderzijds dat er geen melding wordt gemaakt van enige actuele lopende behandeling, maar er wordt enkel een jaarlijkse controle voorgesteld.

3.9. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het medisch advies van de arts-attaché van 18 juli 2013 dat als basis fungeert voor en waarvan de overwegingen integraal deel uitmaken van de bestreden beslissing. In dit advies, dat aan verzoekster ter kennis werd gebracht, wordt het volgende gesteld:

"P.(...), J.(...) (RR: (...)) Vrouwelijk

Nationaliteit: Russische Federatie Geboren op (...)

Graag kom ik terug op uw vraag tot herevaluatie van het medisch dossier voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van een aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging.

Er werd reeds eerder een advies verleend door collega dr. D. (d.d. 02/08/2010) omwille van recente ingreep ter herstel van een aangeboren hartseptumdefect.

Hiervoor maak ik gebruik van de attesten die ons werden bezorgd sinds het vorig advies:

** Het medisch getuigschrift d.d. 27/05/2011 opgesteld door dr. B., cardioloog: prima resultaat van de chirurgische sluiting van het atrium- en ventrikelseptumdefect (ASD en VSD) eind 2009. Cardiale controle werd voorzien over één jaar.*

• Het medisch getuigschrift d.d. 04/07/2012 opgesteld door dr. P., kindercardioloog: een hemodynamisch niet significant VSD is aanwezig. Een controle is gepland over 1 jaar.

♦ Het medisch getuigschrift d.d. 24/07/2013 opgesteld door dr. D. G., kindercardioloog: nog een beperkt VSD zonder hemodynamisch belang. Endocarditis-profylaxe is niet meer noodzakelijk. De betrokkene mag sporten zonder restrictie.

• Het standaard medisch getuigschrift d.d. 12/08/2013 ingevuld door dr. Z.» huisarts: follow-up van de chirurgische sluiting van ASD en VSD.

Actuele aandoeningen en behandeling*

De betrokkene werd in 2009 geopereerd aan het hart met een chirurgisch herstel van het ASD en het VSD. Volgens de ter staving van de aanvraag voorgelegde verslagen kende de betrokkene sindsdien een positieve klinische evolutie. Op de controle afspraken werd een goede hartfunctie vastgesteld zonder hemodynamisch significante afwijkingen. De betrokkene mag sporten zonder restricties en er is geen noodzaak aan een endocarditisprofylaxe op dit moment. De betrokkene neemt geen medicamenteuze behandeling en wordt jaarlijks opgevolgd door een kindercardioloog. De toestand van de betrokkene is stabiel. Dit is een duidelijke en blijvende verbetering met het moment waarop de verblijfsmachtiging werd verleend.

Ik beschouw de opvolging door een kindercardioloog als essentieel maar zoals blijkt uit de informatie die volgt is dit beschikbaar in haar thuisland.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

(1) Informatie afkomstig uit de MedCOL-databank van International SOS van 20/06/2012 met het uniek kenmerknummer (...).

Betreffende de opvolging door een kindercardioloog: deze opvolging is mogelijk volgens (1).

Toegankelijkheid van de zomen en van de opvolging in het land van herkomst

Verwijzend naar de Nota Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf d.d. 30/09/2013:

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de noodzakelijke opvolging door een specialist in het herkomstland van betrokkene, zijnde Rusland.

Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende:

De staat garandeert alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering (OMS) - (de overheid selecteert de verzekeringsmaatschappijen in elke regio) die gefinancierd wordt uit de staatsbegroting, belastinginkomsten en andere bronnen. De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat iedereen is dus verzekerd. De gratis gezondheidszorg dekt de volgende

diensten: medische bijstand in noodgevallen, ambulante medische dienstverlening (met inbegrip van preventieve behandelingen, diagnoses en behandeling van ziekten zowel thuis als in poliklinieken) en hospitalisatie. Elke persoon in het OMS-systeem heeft een speciale, plastic ziektekostenverzekeringkaart met een persoonlijk nummer. (Deze kaart wordt afgegeven op basis van een overeenkomst tussen een persoon en een verzekeringsmaatschappij. De burgers krijgen deze overeenkomst en een plastic kaart wanneer ze in het systeem geregistreerd worden.) Deze kaart geeft elke burger toegang tot de gezondheidszorg op het grondgebied van de Russische Federatie, ongeacht zijn woonplaats.

Mensen komen op het juiste niveau van specialisatie terecht op basis van een systeem van doorverwijzing. De patiënt kan zelf het hospitaal of de specialist kiezen naar gelang waar hij of zij de kwaliteit van de zorgen het beste vindt* Voorkinderen tot 14 jaar is er gratis zorg in gespecialiseerde ziekenhuizen* Families wiens inkomen onder het regionale bestaansminimum valt kunnen genieten van kindergeld. Alleenstaande ouders krijgen dubbel kindergeld

Betrokkene is in staat te reizen en heeft geen nood aan mantelzorg om medische redenen.

Concluderend kan gesteld worden dat de nodige zorgen toegankelijk zijn in Rusland.

Conclusie

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

De betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens art. 9 van het KB van 17 mei 2007 omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd.”

3.10. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde op grond van bovenvermeld advies vast dat “de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.(...) Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt 1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of 2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.(...)”

3.11. In haar middelen betoogt verzoekster “(d)at de opvolging van het kind van de verzoekster uiteraard het best gebeurt door de behandelende arts”. De Raad stelt echter vast dat nergens uit de neergelegde medische stukken kan worden afgeleid dat de jaarlijkse controle zou moeten gebeuren door de behandelende arts. Verzoekster oppert “dat er geenszins dezelfde expertise voorhanden is in het land van herkomst van verzoekers, niet dezelfde infrastructuur, niet dezelfde behandelingsmogelijkheden”, maar zij stoffeert deze bewering nergens met concrete informatie, terwijl uit de objectieve gegevens, waarop de arts-attaché zich baseerde, wel degelijk kan worden opgemaakt dat de opvolging door een kindercardioloog in de Russische Federatie beschikbaar en toegankelijk is. Volgens verzoekster diende de beschikbaarheid *in concreto* te worden onderzocht in Ingoesjetië, maar zij toont op geen enkele manier aan dat de situatie in deze deelrepubliek zou verschillen van deze in de rest van de Russische Federatie. Bovendien blijkt uit artikel 9ter, §1, vijfde lid, van de vreemdelingenwet niet dat er automatisch een onderzoek per regio vereist zou zijn aangezien dit niet als dusdanig in deze wetsbepaling is vermeld: “De beoordeling (...) van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, (...) gebeurt door een ambtenaar-geneesheer (...)”. Tevens merkt de Raad op dat nergens uit blijkt dat verzoekster zich in geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst opnieuw in dezelfde deelrepubliek zouden moeten vestigen.

3.12. Verzoekster beweert dat geen persoonlijk gesprek met betrokkene heeft plaatsgevonden en dat de arts-attaché geen bijkomende informatie heeft ingewonnen. De Raad wijst erop dat het onderzoek en

het inwinnen van bijkomend advies, zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, vijfde lid, van de vreemdelingenwet, louter facultatief is. De arts-attaché oordeelde dat hij met de door de verzoekster verschaft informatie voldoende gegevens had, waardoor een extra advies van een deskundige niet nodig werd geacht. Gelet op de appreciatiebevoegdheid die de ambtenaar-geneesheer toekomt, dient de Raad het niet inwinnen van bijkomend advies dan ook niet te sanctioneren (RvS 21 maart 2012, nr. 8.251 (c)).

3.13. In haar tweede middel beweert verzoekster dat er geen standpunt zou zijn ingenomen inzake de toegankelijkheid en de beschikbaarheid van de behandeling, terwijl uit het medisch advies duidelijk blijkt dat zowel de beschikbaarheid als de toegankelijkheid werden onderzocht. De Raad stelt vast dat verzoekster de overwegingen uit het medisch advies in vraag stelt, maar er niet in slaagt de vaststellingen aan de hand van objectieve informatie te weerleggen.

3.14. In haar derde middel poneert verzoekster eveneens dat er geen standpunt zou zijn ingenomen betreffende de evolutie van de pathologie na een terugkeer naar het land van herkomst. De Raad stelt vast dat uit de door verzoekster aangeleverde medische stukken geen specifieke informatie kan worden teruggevonden over de invloed van een terugkeer op de evolutie van de aandoening. Bovendien lijkt er bij de dochter van verzoekster momenteel geen *“pathologie”* meer te zijn, aangezien de cardiologische defecten chirurgisch werden hersteld. Bijgevolg kan verzoekster de arts-attaché of de gemachtigde van de staatssecretaris niet verwijten dat deze hiermee bij zijn beoordeling geen rekening heeft gehouden.

3.15. In haar vierde middel stelt verzoekster dat het advies *“geen enkele voldoende concrete uitspraak bevat over de derde hypothese voorzien in ART. 9TER VW”*. Daargelaten de vraag wat de juiste draagwijdte is van deze derde hypothese, dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen naar aanleiding van een verzoek tot verlenging van het voorlopig verblijf en niet naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat er geen uitspraak dient te worden gedaan over de ontvankelijkheid of de ernst van de aandoening.

3.16. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoekende partijen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Tevens stipt de Raad aan dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.141). Aangezien werd vastgesteld dat de situatie van de dochter van verzoekster niet langer een verblijfsmachtiging kan rechtvaardigen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, kan ervan worden uitgegaan dat er evenmin sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM. In elk geval toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door op grond van het medisch advies te concluderen dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging tot voorlopig verblijf werd verleend, niet langer bestonden op het ogenblik dat de beslissing werd genomen om geen gunstig gevolg te geven aan het verzoek tot verlenging van het voorlopig verblijf.

3.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, noch van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou

hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel.

De vier aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN